

© 2019 Corina Ozon

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, cu excepția limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România

www.hergbenet.ro

carte@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Foto copertă: © grandfailure | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OZON, CORINA

Dincolo de furtună / Corina Ozon ; prefață de Simona

Preda - București : Editura Herg Benet, 2019

ISBN 978-606-763-260-6

I. Preda, Simona (pref.)

821.135.1

Tipărit la ArtPrint

Dincolo de furtună

Corina Ozon

1.

Toronto- Gladville, mai 2017

Zborul la care aveam bilet a fost anulat, o defecțiune tehnică, din ce ni s-a spus. Am primit asigurări că o altă aeronavă se află în curs de pregătire, dar urma să aterizeze de la Vancouver peste mai bine de o oră. „Mda, deci mai durează vreo două-trei, cu tot cu îmbarcare“, mi-am zis în ciudată. Aveam o stare de iritare amestecată cu surescitare, urma să ajung într-un loc în care nu am mai fost, singură, și nu eram nici într-una din cele mai bune zile ale mele ca să călătoresc. La serviciu eram stresată cu terminarea unui proiect, iar astrele râdeau de viața mea personală. Traversam una din acele perioade din viață când aștepti să se întâmple ceva, dar nu știi ce. Asta e valabil, cred, mai ales la femei, cel puțin bărbații spun

adesea că nu știm ce vrem. Uneori au dreptate, acum înțelegeam perfect, dar starea mea melancolică nu se vindeca doar cu o concluzie. Situația era clară, în ceea ce mă privea, nu mai voiam să fiu singură, dar parcă nici nu aș fi vrut să stau cu cineva, un conflict interior pe care încercam să-l înțeleg, știind că izvoarele din niște temeri generate de eșecuri anterioare. Îmi plăcea libertatea, dar momentele în care mi-aș fi dorit să fiu cu cineva erau tot mai dese, iar acest lucru mă puneam serios pe gânduri. Poate era ceasul biologic, care mă avertiza că e cazul să mă adun de pe drumuri și să mă așez la casa mea.

Aeroportul era un loc bun să înăbuși aceste frământări, dar ar fi fost bine dacă ar fi venit și Francine cu mine, altfel ar fi trecut timpul și ar fi știut să transforme clipele de așteptare în ceva distractiv. Francine însăși era o poveste. Ne știam de când eram copile, am fost vecine pe aceeași stradă, și în fiecare dimineață luam același *bus* care venea să ne ducă la școală. S-a nimerit să fim și la același colegiu, dar la discipline diferite. Apoi mama ei a vândut casa și a luat una mai mică, era un *downsize*, o metodă folosită ca să poată stinge creditele bancare. Doar că Francine locuia în afara orașului și nu ne mai intersectam nici măcar prin hipermarket. Pe perioada studenției, n-am mai ținut legătura așa de strâns, dar ne-am regăsit când eram la Masterat. Ea studia Științe Politice și se făcuse o femeie foarte atractivă. Ne apropiase același motiv,

care era un complex pe care nu-l conștientizăm, dar îl intuim în căutarea echilibrului interior: absența taților din viețile noastre. Părinții lui Francine emigraseră când ea avea trei ani, era mai canadiană decât mine, care venisem la opt ani. Mama ei era grecoaică, iar tatăl din Madagascar, care nu s-a putut adapta și a plecat brusc, fără să anunțe pe nimeni. A fost un șoc pentru amândouă, iar cea mai mare tristețe a prietenei mele era că tatăl nu voia să comunice cu ea. Nu putea accepta acest lucru. Iar pe mine m-a fascinat mereu dorința copiilor părăsiți de a-și cunoaște și întâlni părinții, de a-i iubi chiar dacă aceștia i-au renegat. Dar Francine era o fire exuberantă, poate uneori în exces, arăta prin toți porii că iubește viața, și, în momentele cele mai grele, ea a fost „șutul“ care m-a împins să merg mai departe. Nu trece zi fără să vorbim și săptămână fără să ne vedem. Tatăl meu murise bolnav de cancer, iar mama s-a chinuit mult cu viața ciuntită în acest mod, și cu mine pe cap. Mătușa Rosana, care era o soră de-a bunicii mele din partea mamei, plecată de zeci de ani și stabilită peste ocean, a insistat să vină în Canada, ne-a trimis invitație și ne-a cazat la ea pe termen scurt care s-a dovedit a fi de fapt nelimitat. Casa ei a devenit și a noastră, iar viețile noastre s-au schimbat. Mama a început să zâmbescă mai des, iar eu aveam parte de dragostea celor mai minunați oameni de pe planetă. Iar mai târziu Francine a devenit și ea parte din viața

Respect pentru oameni și cărți

mea. Dormea des la mine, eu mergeam mai rar la ea, nu pentru că ar fi fost ceva neplăcut acolo, dar în casa mătușii Rosana era mai mult loc și se găsea mereu câte cineva să ne pregătească ceva bun.

Cu Francine am vorbit înainte să plec, m-a dus la aeroport și m-a bătut la cap cu textul „*Vezi, poate-ți găsești și tu pe cineva!*“. Se afla de mulți ani într-o relație cu un om de afaceri canadian, mai mare decât ea, i-a refuzat în repetate rânduri cererea în căsătorie, îi plăcea să fie încă liberă și să nu împartă spațiul cu nimeni. Când m-am despărțit de Tim, m-a consolată spunându-mi că am încă multe de gustat din viața de femeie singură și că orice pierdere face loc unui altfel de câștig. I-am dat dreptate mai târziu.

M-am dus la un bistro din apropierea tabelului cu zboruri și mi-am luat o cafea. Mi se făcuse poftă de o țigară, dar nu aveam chef să ies afară pentru asta. Trebuia să ajung în Kentucky în cel mult patru ore. Pentru că de la aeroport mai aveam de mers cu un tren până în Gladville și erau locuri străine pentru mine. Bine, am mai fost în America, dar nu spre sud. Deja mă pregătisem sufletește pentru gălăgia de acolo și, ca de fiecare dată, mi-am amintit de vremea când îl iubeam pe Tim și veneam des la el, atunci nu mi se părea deloc zgomotoasă America. În California era ca într-o vacanță, nici nu simțeam cum treceau orele când zburam spre el. De cât ori mă gândesc la acea perioadă din viața mea, este ca și cum revăd un

film și mai descopăr câte un detaliu. Nu a fost așa de la început. După ce am rupt legătura, nu voiam să mă mai gândesc deloc, aș fi șters totul, dacă era după mine. De fapt, îmi place America, nu are nicio vină pentru despărțirea mea de Tim. Dar m-am obișnuit cu liniștea din Canada, cu spațiile mari dintre așezări, ca într-un joc de recreere a societății; mama spune adesea că România pare ca un oraș într-un glob de sticlă, la cât e de mică. Nu mai țin bine mințile, eram mică atunci când am aterizat în Toronto, îmi amintesc doar că era foarte frig. Amintirea vântului când am coborât din avion a fost ca o palmă dată peste față atât de tare, încât am început să plâng și m-am potolit doar când am ajuns acasă la mătușa mea, Rosana. Draga de ea... câte griji își face și acum pentru mine! Tot pentru ea sunt și în momentul ăsta pe drumuri, de aceea e îngrijorată, cred că a pus-o pe mama să mă sune de vreo trei ori de când am plecat. Era cumva și firească atitudinea lor, am rămas trei femei în casă, din trei generații, care ne aveam una pe alta.

Când am primit misiunea de familie să fac drumul în Kentucky, am vrut să-l caut pe Tim. Chiar nu știu de ce, imbolduri fără motiv, pornite din resorturi care nu s-au destins. Am remarcat că abia după trei ani de la despărțire începuse să mă bântuie gândul să-l caut. Prinsesem din nou curaj, pesemne. De fiecare dată abandonam ideea și mă gândeam că nu are

niciun rost. Și de ce ne-am fi văzut, la urma urmei? Tot eu întrebam, tot eu căutam răspunsuri. Am mai avut drumuri prin America, la o conferință în New York, și o vacanță cu Francine în Florida, așa, ca fetele. Era în primul an când am revenit din Franța în Canada și nu eram în apele mele. Ea a fost cu ideea să mergem în Florida, în Boca Raton, prietenul ei avea o casă de vacanță acolo și ne-a pus-o la dispoziție un weekend întreg. A fost o nebunie, pentru că Francine are o energie molipsitoare și a avut grijă să nu mă lase să cad în butoiul cu melancolie. Acolo m-am îmbătat prima oară, criță, și am intrat cu paharul cu băutura în valuri. Nebuniile care nu au fost făcute la timpul lor se strecoară până la urmă undeva cu prima ocazie.

În timp ce beam din cafea, priveam oamenii care se mișcau în jurul meu, fiecare cu poveștile lui. Aeroportul e locul de întâlnire a multor povești, iar la câte drumuri am făcut, aș fi putut spune că era un spațiu familiar pentru mine. Am sunat-o pe Francine, care mi-a răspuns imediat.

— Deja? a întrebat ea făcând aluzie la laitmotivul nostru de a-mi găsi pe cineva.

— Deocamdată are avionul întârziere, i-am răspuns râzând. Mă gândeam să-l sun pe Tim.

— Hmm, de ce nu? În fond, n-aveți nimic de împărțit, haha, a zis ea. Poate face un efort și vine în Kentucky. Știi că mereu m-am întrebat de ce nu a avut curaj să vină la Toronto și să-ți facă o surpriză să

vă împăcați. Dar sigur i-a fost rușine și nici tu nu l-ai încurajat.

Tim o căutase pe Francine, când l-am blocat pe toate canalele, dar ea nu a vrut să fie intermediar și am apreciat acest lucru. Îmi respecta decizia și era de părere că lucrurile trebuie mereu să-și urmeze cursul firesc, să vină de la sine.

— Dacă tot ți se plimbă mintea la el, fă-o și gata! Măcar închideți un cerc, a spus ea pe un ton sfătos.

— Măcar mai trece vremea prin aeroport, am zis eu.

— Nebuno! a spus ea râzând. Ai grijă de tine și să-mi povestești!

După ce am terminat de vorbit cu Francine, am căutat numărul lui Tim. Îl țineam pe ecranul telefonului în podul palmei și ezitam să-l apăs. Poate era însurat, poate avea și copii... Hehe... Tim și copiii! Asta era o altă poveste. Nu era genul, cel puțin cât am fost împreună, dar acum, mai știi? Poate că a găsit persoana care să-l facă să-și schimbe ideile pe care le avea, cum că un copil ar despărți un cuplu. Și, totuși, dacă l-aș suna? Dacă nu poate vorbi, îmi închide și asta e! M-am uitat la ceas, apoi pe panoul de zboruri. Avionul meu urma să aterizeze în zece minute. Poate numărul lui nu mai era valabil și l-a schimbat, deși el făcea greu schimbări, doar acesta a fost motivul despărțirii noastre. Cel puțin unul dintre ele. Eu urma să primesc atunci un post foarte bun

în Strasbourg, iar el nu s-a putut dezlipi din casa în care locuia cu părinții și să vină cu mine. Nu puteam ca timp de trei ani să facem dragoste prin navetă, însemna cheltuială și timp irosit. Așa că el a ales să rămână, iar eu am plecat în Franța cu sufletul plin de lacrimi. Am avut câteva săptămâni de pauză, după ce ne certam când ne vedeam, discuțiile aprinse le continuam pe email și Skype, după care vizitele lui în Europa s-au rărit și nici pe Skype nu mai voia să ne vedem. Găsea mereu motive, ba că e ocupat, ba că nu-i merge bine internetul. Încetul cu încetul, a restrâns aria de comunicare. Încă mai vorbeam, mai mult pe email, o comunicare îngrozitor de defectuoasă, care, în timp, a devenit ca un schimb de mesaje dintre două firme. Oficiale și reci. La început zicea că mă iubește și că îi e dor de mine, apoi mă consola că ne va trece, că e greu, dar că suntem mari și ne vom reveni. Atunci m-am înfuriat și am rupt eu legătura. Nu mai puteam continua cu un simulacru de relație care îmi dădea o stare de chin. Slăbisem mult, iar la serviciu nu mai dădeam randament. Țineam la acel post, care avea să-mi creeze multe oportunități, dar, în același timp, mă simțeam vlăguită; relația cu Tim, în condițiile acelea, îmi lua din energie. I-am reproșat că nu mă înțelege și nu mă sprijină, el mi-a aruncat aceleași lucruri în față, astfel că între noi era deja o prăpastie, formată de ceva vreme, dar pe care ne făceam că nu o vedem. Când am simțit că nu

mai am nicio armă cu care să-l aduc de partea mea, am cedat și i-am spus că nu mai vreau așa. Și ce m-a durut cel mai tare a fost că el a acceptat repede, fără să încerce să mă întoarcă din drum. Mult timp după aceea m-am întrebat dacă m-a iubit cu adevărat, dacă noi chiar am fost împreună opt ani. Încă mai simțeam împunsături mici în stomac când rememoram, deși mă consideram vindecată după atâția ani. Cam cinci. De atunci, nu am mai iubit pe nimeni cum l-am iubit pe Tim, deși am avut relații, unele chiar reușite, însă parcă nimic nu s-a legat. Mătușa Rosana zicea mereu că nu m-am desprins total de Tim și de aceea nu pot merge înainte. Eu nu o credeam, ea l-a plăcut, dar s-a supărat pe el pentru că nu a găsit o soluție ca să fim împreună. Toate parcă s-au petrecut într-un film, nu mie, și totuși încă simțeam un disconfort când îmi aminteam. Apoi, când am revenit la Toronto, în casă nu se vorbea deloc despre Tim, era o înțelegere tacită. Am mai avut un amor cu un francez simpatic, dar nu mi-am pus speranțe că lasă totul ca să vină în Canada după mine, așa că ne-am distrat cât am putut și a fost bine. Cumva, suferința din dragostea cu Tim m-a învățat să trăiesc viața fără să-mi trasez orizonturi îndepărtate. Nu m-am maturizat și îmi pierdusem speranța că se va întâmpla acest lucru vreodată. În cei cinci ani nu am mai vorbit cu Tim, nu ne-am mai căutat. Ne-am blocat pe toate canalele și nici când am revenit de la Strasbourg nu am vrut

să știu de el. Atunci eram ocupată cu noul loc de muncă, o oportunitate pentru cariera mea, călătoream mult, iar totul se petrecea într-un ritm rapid. Nu voiam să mă gândesc deloc la el, îmi țineam mereu mintea ocupată cu tot felul de activități, lucram mult, călătoream, îmi făcusem un mic cerc de prieteni alături de care evadam la sfârșit de săptămână prin Alsacia sau la Londra. Am făcut și un Revelion în Elveția. Imaginea lui Tim se estompase, deși știam că mă mint singură, el era încă undeva, prin creierul meu, dar l-am încuiat cu un lacăt într-un cotlon și m-am prefăcut că am uitat unde am pus cheia. După ce am terminat contractul la Strasbourg, am revenit la Toronto. Aș mai fi putut să-l prelungesc, dar îmi lipseau cei din familie, mama, mătușa Rosana, aerul din casa noastră, simțeam nevoia unei protecții, dar nu a unei protecții pe care, la rândul meu, ar fi trebui să o apăr, ca să nu o pierd, ci a acelei protecții pe care o aveam de la naștere și în care m-am cuibărit ca într-un culcuș încă de când am făcut ochi. Toronto, după epoca cu Tim, mi s-a părut frumos și rece. Eram ca după o convalescență și reînvățam să respir pe același continent cu el. Uneori, ca un flashback, îmi apărea chipul lui Tim în fața ochilor, dar repede îl alungam. Exersasem să gonesc gândurile care îmi produceau disconfort și să le chem pe cele salvatoare. Era ca și cum ar fi fost vorba despre cineva care plecase undeva și nu a spus exact când se întoarce. Poate

am fost într-o nemeritată așteptare, poate încă eram confuză, nici la așa ceva nu doream să mă gândesc.

De câteva luni sunt singură și mi-e bine așa. Trebuie să fac pace cu mine și apoi să mă deschid. Dar pe oricine întâlneam îl comparam cu Tim și, de fiecare dată când trăgeam linie, la el ieșea cu plus. Pentru că el a fost bărbatul care m-a cunoscut bine, eram foarte tineri pe atunci, am crescut împreună. Nici nu-mi imaginam viața fără el. Însă planurile cu Strasbourg au spulberat totul cu o ușurință care m-a înspăimântat. Parcă totul îmi aluneca printre degete. El primise un post bun, e arhitect, dorea să aibă propria afacere, iar în California avea toate condițiile. În Toronto venise la studii, așa ne-am și cunoscut, la cafeteria din campusul universitar. Totul s-a petrecut atât de natural, încât nu am discutat despre ce vom face când vom fi mari. Iar timpul a curs în firea lui, eu eram sigură pe situație și pe iubirea mea. Dar el a fost mai slab decât toate acestea la un loc.

Aveam numărul lui Tim, deblocat, în podul palmei, pe ecranul telefonului, și ezitam să-l sun. Vocea care anunța că aeronava noastră a aterizat și procedurile de îmbarcare vor începe într-o oră m-au grăbit cumva și am apăsat pe numele lui. Inima a început să-mi bată repede când telefonul lui suna, iar când a răspuns, am simțit furnicături pe piele.

— Alo? l-am auzit cu același ton care părea obosit. Nu știam dacă mai are numărul meu, de fapt